

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ , ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਕਮਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਘਾਟਾ?

ਉੱਤਰ:- ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਬਾਦ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਹੋਇਆ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕਮਾਈ ਕਹਾਂਗੇ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਾਲੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੱਚ ਰਹੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੁਹਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੁਹਾਨੀ ਦੇਵੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਉਹ ਦੇਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝੀ ਹੈ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਪਹਿਲਾਂ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਝਾੜ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ ਬਾਪ, ਫੇਰ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਬੀਜ ਉਵੇਂ ਦਾ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਪੱਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਕਿੰਨਾ ਫਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਨੂੰ ਕਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਪ ਵਿੱਖ, ਇਸ ਦਾ ਬਸ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਰਨਣ ਹੈ। ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਹੀ ਨੰਬਰਵਨ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸ ਧਰਮ ਦਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਰਾਟ ਨਾਟਕ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਝਾੜ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਇਹ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਟਾਲ - ਟਾਲਿਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿੰਨਾਂ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦੇਵੀ ਝਾੜ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਸਭ ਇਨੇ ਧਰਮ ਹੋਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਝਾੜ ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਧਦੇ - ਵਧਦੇ ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਦੀ ਉੱਮਰ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਬਨੇਨ (ਬੜ੍ਹ) ਟ੍ਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੀਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਜੋ - ਜੋ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਅਤੇ ਬੋਧੀਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ- ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੱਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਗਿਆਨ ਡਾਂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ... ਹਾਲੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਫੇਰ ਇੰਨੇ ਸਭ ਹੋਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫੇਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਨਾਲੇਜ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਬਣਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਘਾਟਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਤਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਮਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਬੁੜ੍ਹਾਪੇ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਨਿਆਸ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ

ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਤੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਹੀ ਵੱਡੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਸੁਜਾਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਭਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੈ ਕਮਾਈ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਹੈ ਘਾਟਾ। ਟਾਈਮ ਤੇ ਜਦੋਂ ਘਾਟੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਪ ਕਮਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ - ਉਹ ਵੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਵਲ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਰਮ - ਖੇਤਰ ਤੇ ਕਰਮ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹਾਂ? ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਤੋਂ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਇਸ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੂਸਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੇਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚੇਤਨ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਚ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੱਚਖੰਡ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੱਚ ਦੇ ਉਪਰ ਵੀ ਸੁਖਮਣੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ ਨੂੰ। ਦੇਵਤੇ ਸਾਰੇ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਗਾਈ ਹੋਈ ਮਹਿਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਝਾੜ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੱਚੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸੱਚਖੰਡ ਵੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ। ਨੰਬਰਵਨ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੀਰਥ ਵੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸੂਕਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ! ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਚੇਤਨ ਸਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਪਰੰਤੂ ਡਿਟੇਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ। ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਰਾਤ ਦਾ। ਫੇਰ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੰਨਿਆਸ ਆਦਿ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿਚ ਸੁੱਖ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਧਨਵਾਨ ਵੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪਤੀ ਬਿਨਾਂ ਤੇ ਸੁੱਖ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਾਯਾ ਵਾਰ ਕਰ ਫੇਰ ਜੰਗਲ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਵੇਕਾਨੰਦ ਅਤੇ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਰਨਾ ਵਿਵੇਕਾਨੰਦ ਦਾ ਸੀ। ਦੇਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਕਿਤਾਬ ਜਦੋਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਕਾਗਰਚਿਤ ਹੋ ਬੈਠ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਬਾਓਗ੍ਰਾਫੀ ਬੈਠ ਲਿਖਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਸ਼ਯ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਜਾਕੇ ਬੈਠੋ। ਸੀ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖਾ ਕੜਾ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਨਾਮ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਮਾਂ ਕਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਖ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਮਾਂ ਸਮਝਿਆ। ਮਾਂ ਦੀ ਬੈਠ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਮਾਂ ਸਮਝਿਆ। ਮਾਤਾ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਭੈਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਖਰਾਬ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਬੱਚੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਮਾਂ ਸਮਝਣ ਲਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗੀ, ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਆਇਆ ਮਾਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਭਾਈ - ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਹੈ ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ, ਇਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਢੇਰ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ, ਸਿਰਫ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਸਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਫੇਰ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ। ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਖਾਦ ਵਾਲਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਸੱਚਾ ਬਣੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਲੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਾਂਵਰੇ ਤੋਂ ਗੈਰਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਰਾਖੀ ਬੰਧਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਯੁਗਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਫੱਟ ਤੋਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ - ਅਸੀਂ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਾਂਗੇ, ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਜੇਕਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਦੇ, ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ। ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਭਾਵੇਂ ਠੁਕਰਾਓ, ਹੱਮ ਹਾਥ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੰਨਿਆਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਭੱਟੀ ਬਨਣੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਤਨੇ ਤਿਆਰ ਹੋਕੇ ਨਿਕਲੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਵਿਤਾਂਤ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਅੰਦਰ (ਯੱਗ ਵਿੱਚ) ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਜਾਕੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਜ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਘਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਦਾ ਆਕੇ ਅੰਦਰ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਵਲਭਾਚਾਰੀ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਓਗੇ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਫੇਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ। ਇਹ ਤਾਂ ਖਾਤਰੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਰੱਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
2. ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਬੈਟਰੀ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਘਾਟੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਇਸ ਡਬਲ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਡਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਸ੍ਵੈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ - ਇਸ ਡਬਲ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸ੍ਵੈਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਬਾਲਕ ਸੇ ਸ੍ਵੈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਾਤੇ ਨਾਲ ਜਨਮ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਣਾਏ "ਸਰਵਸ਼ਕਤੀ ਭਵ" ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਡਬਲ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸਵਭਾਵ, ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

*****